

Sygn. akt V CSK 87/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa K. C.
przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 sierpnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 2 października 2014 r., sygn. akt I ACa 874/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
- 2) przyznaje adwokat A.H., prowadzącej Kancelarię Adwokacką w W. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu kwotę 120,- (sto dwadzieścia) zł, powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną świadczoną z urzędu powodowi w postępowaniu kasacyjnym;
- 3) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 120,- (sto dwadzieścia) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Powód K. C. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 2 października 2014 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 29 stycznia 2014 r., którym oddalono jego powództwo o zapłatę zadośćuczynienia wniesione przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w W..

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

Powód oparł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przyczynie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., podnosząc, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, polegające na potrzebie rozstrzygnięcia, czy osadzenie osoby zdrowej w jednej celi z osobami zarażonymi wirusem HIV i HCV narusza jej prawnie chronione dobra osobiste.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej ale i innych podobnych spraw, wymaga precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). W zasadzie powinno to być zagadnienie nowe, o charakterze rzeczywistym, a nie teoretycznym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi zawierać odrębne, pogłębione wywody wskazujące na zaistnienie powołanych okoliczności, uzasadniających przyjęcie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 3/08, nie publ.; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06, nie publ.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.). Wywód przedstawiony przez skarżącego nie odpowiada powyższym wymaganiom. Brakuje w nim jasnego przedstawienia kilku konkurencyjnych sposobów rozwiązania zagadnienia wraz z pogłębioną argumentacją jurydyczną. Przede wszystkim jednak powód, powołując się na konieczność przesłankowego rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy istnienia dobra osobistego, które ewentualnie mogłoby zostać naruszone w okolicznościach faktycznych sprawy, zaniechał sprecyzowania, jakie konkretne dobro osobiste miał na względzie. Ponadto zauważyć należy, że podstawą wydania orzeczenia w niniejszej sprawie był brak stwierdzenia bezprawności w działaniu służb więziennych, zatem przedstawiony problem nie ma bezpośredniego związku z podstawą prawną zapadłego wyroku.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 19 oraz § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 11 pkt 25 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu).

l.n